

Cauza C-901/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

10 decembrie 2019

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Tribunalul
Administrativ Superior din Baden-Württemberg) (Germania)

Data deciziei de trimitere:

29 noiembrie 2019

Reclamanți și apelanți:

CF

DN

Pârâtă și intimată:

Republica Federală Germania

VERWALTUNGSGERICHTSHOF BADEN-WÜRTTEMBERG

(Tribunalul Administrativ Superior din Baden-Württemberg)

O r d o n a n ț ă

în cauzele administrative dintre

CF

- reclamant și apelant -

[omissis]

împotriva

Republica Federală Germania,
reprezentată prin Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (Ministrul
federal de interne, construcții și urbanism), reprezentat de

Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (Directorul Autorității Federale pentru Migrație și Refugiați),
[omissis]

- pârâtă și intimată -

având ca obiect acordarea protecției subsidiare și constatarea unei interdicții naționale de îndepărtare

[omissis]

și

DN

- reclamant și apelant-

[omissis] **[OR 2]**

împotriva

Republica Federală Germania,
reprezentată prin Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (Ministrul federal de interne, construcții și urbanism), reprezentat de
Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (Directorul Oficiului Federal pentru Migrație și Refugiați),
[omissis]

- pârâtă și intimată -

[omissis]

având ca obiect acordarea protecției subsidiare și constatarea unei interdicții naționale de îndepărtare

La 29 noiembrie 2019 Secția a 11-a a Verwaltungsgericht Baden-Württemberg [Tribunalul administrativ din landul Baden-Württemberg, Germania] [omissis]

a decis:

I. Suspendă procedurile.

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 TFUE următoarele întrebări preliminare:

1. Articolul 15 litera (c) și articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE se opun interpretării și aplicării unei dispoziții de drept național

potrivit căreia amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat (în sensul că un civil, ca urmare a prezenței sale pe teritoriul în cauză, ar fi supus unui risc real de a face față unei astfel de amenințări), în cazul în care această persoană nu este vizată în mod specific ca urmare a unor împrejurări inerente situației sale personale, nu poate exista decât dacă a fost constatat un număr minim de victime civile care pot fi deja revendicate (morți și răniți)?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: aprecierea existenței unei astfel de amenințări trebuie efectuată ținând seama în mod global de toate împrejurările speței? În cazul unui răspuns negativ, ce alte criterii impuse de dreptul Uniunii există cu privire la această apreciere?
[OR 3]

Motive

I.

- 1 Cererea de decizie preliminară este formulată în cadrul a două proceduri prin care reclamantii își mențin pretențiile privind acordarea statutului de protecție subsidiară. Aceasta privește interpretarea articolului 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9, denumită în continuare „Directiva 2011/95/UE”), având în vedere articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și articolul 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).
- 2 Dispozițiile de drept național aplicabile în speță sunt cele din Asylgesetz (Legea privind azilul, denumită în continuare „AsylG”), în versiunea publicată la 2 septembrie 2008 (BGBl. I, p. 1798), astfel cum a fost modificată ultima dată prin articolul 45 din Legea din 15 august 2019 (BGBl. I, p. 1307). Articolul 4 alineatele (1) și (3) din AsylG („Protecția subsidiară”), care transpune articolul 2 litera (f) și articolul 15 din Directiva 2011/95/UE prevede:

„(1) Un străin beneficiază de protecție subsidiară dacă are motive serioase să considere că există riscul de a suferi un prejudiciu serios în țara sa de origine. Vătămările grave sunt:

1. pedeapsa cu moartea sau execuția;
2. tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante aplicate;

3. amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.

(2) [...]

(3) Dispozițiile articolelor 3c-3e se aplică *mutatis mutandis*. Persecuția, protecția împotriva persecuției, respectiv temerile fondate de a fi persecutat se înlocuiesc prin riscul unei vătămări grave, protecția împotriva unei vătămări grave, respectiv riscul real al unei vătămări grave; statutul de refugiat se înlocuiește prin protecția subsidiară.” **[OR 4]**

- 3 Articolul 3e din AsylG („Protecția în interiorul țării”), care transpune articolul 8 din Directiva 2011/95/UE, prevede:

„(1) Străinului nu i se recunoaște statutul de refugiat atunci când:

1. într-o parte din țara sa de origine, acesta nu are niciun motiv întemeiat de a se teme că va fi persecutat sau are acces la protecție împotriva persecuției în temeiul articolului 3d și
2. poate călători în siguranță și în mod legal către acea parte din țară, poate fi admis în acea parte din țară și se poate presupune în mod rezonabil că se va stabili acolo.

(2) La examinarea aspectului dacă o parte din țara de origine îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1), trebuie să fie luate în considerare condițiile generale din zona respectivă și circumstanțele personale ale străinului în momentul luării unei decizii privind cererea, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95/UE. În acest scop, este necesar să se obțină informații precise și actualizate provenind din surse pertinente, precum informațiile furnizate de Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați sau de Biroul European de Sprijin pentru Azil.”

II.

- 4 Reclamanții sunt resortisanți afgani, originari din provincia Nangarhar. Cererile de azil depuse de ei în Republica Federală Germania au fost respinse de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Autoritatea Federală pentru Migrație și Refugiați). Acțiunile introduse în fața instanțelor administrative din Karlsruhe și Freiburg nu au fost admise. Instanța de trimitere a admis în parte apelurile formulate de reclamanți. În apel, reclamanții își mențin pretenția privind acordarea protecției subsidiare în temeiul articolului 4 din AsylG. În subsidiar, aceștia solicită de asemenea constatarea unei interdicții de îndepărtare, care se stabilește pe baza legislației naționale și care este subordonată examinării protecției internaționale [omissis] [Cu privire la admisibilitatea procedurilor de apel]

III.

5. Procedurile sunt suspendate în vederea obținerii unei decizii preliminare a Curții de Justiție **[OR 5]** a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 TFUE. Instanța de trimitere urmărește să obțină o clarificare suplimentară a criteriilor prevăzute de dreptul Uniunii în ceea ce privește acordarea statutului de protecție subsidiară în situațiile de violență generalizată ca urmare a unor conflicte împotriva populației civile. Există îndoieli în ceea ce privește interpretarea articolului 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE, care se referă la condițiile existenței unei amenințări grave și individuale în sensul acestor dispoziții. Până în prezent, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la acest aspect (1.). Jurisprudența adoptată până în prezent de alte instanțe nu este uniformă. În timp ce, pe de o parte, se efectuează o apreciere globală pe baza tuturor circumstanțelor proprii fiecărei spețe, alte abordări au în vedere în principal numărul victimelor civile (2). Răspunsurile Curții sunt decisive pentru soluționarea litigiului. De aceste răspunsuri depinde admiterea cererilor. În ipoteza în care factorul determinant pentru existența unei amenințări personale grave este numărul victimelor civile, atunci, în cererile principale având ca obiect protecția subsidiară, acestea ar trebui să fie respinse. Pe baza unei aprecieri globale și a altor împrejurări care generează riscuri, nivelul de violență care prevalează în prezent în provincia Nangarhar este atât de ridicat, încât reclamanții, care nu dispun de protecția în interiorul țării, ar fi supuși unor amenințări grave fie și numai ca urmare a prezenței lor (3).

1.

6. Întrebările adresate Curții vizează criteriile prevăzute de dreptul Uniunii care permit să se aprecieze existența unei amenințări individuale serioase în sensul articolului 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE. Acestea nu pot primi un răspuns clar pe baza jurisprudenței sale anterioare. Desigur, Curtea a statuat deja că poate fi admisă, cu titlu de excepție, o amenințare individuală ca urmare a violenței generalizate în cadrul unui conflict armat în sensul articolului 15 litera (c) din Directiva 2011/95/UE în cazul în care persoana vizată nu este afectată în mod specific ca urmare a împrejurărilor sale personale, dacă gradul de violență generalizată care caracterizează conflictul a atins un nivel atât de ridicat, încât există motive serioase pentru a considera că această persoană ar fi supusă efectiv, prin prezența sa pe teritoriul în cauză, unui risc real de a suferi o astfel de amenințare (Hotărârea Curții din 17 februarie 2009, Elgafaji, C-465/07). Cu toate acestea, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la criteriile care permit stabilirea existenței unui astfel de risc. Desigur, constatarea și aprecierea faptelor **[OR 6]** sunt de domeniul de competență al instanțelor naționale. Dreptul Uniunii este însă cel care stabilește în mod detaliat semnificația unui element constitutiv care necesită a fi îndeplinit și apreciat atunci când este utilizat drept criteriu. Situația este aceeași în ceea ce privește intensitatea și amploarea constatărilor de fapt în această privință (cu privire la articolul 4 din cartă, a se vedea Hotărârea Curții din 15 octombrie 2019, Dorobanțu, C-128/18, punctul 50 și următoarele – în special punctul 55 – și punctul 58 și următoarele – în special punctele 61 și 63).

7. Nu reiese însă în mod clar din articolul 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE care sunt împrejurările în care o persoană civilă care, în cadrul unui conflict armat, nu este afectată în mod specific pe baza unor circumstanțe inerente situației sale personale doar prin simpla sa prezență într-o zonă de conflict, este expusă unui risc real de a suferi amenințări grave și individuale. Pe de o parte, nivelul de violență necesar potrivit jurisprudenței Curții, sugerează că ar trebui să existe probabilitatea ca în trecut să fi fost, de asemenea, revendicat un număr semnificativ de victime; acest lucru ar corespunde caracterizării unor astfel de împrejurări drept „situație excepțională” sau situație „cu caracter de excepție” (a se vedea Hotărârea Curții din 17 februarie 2009, Elgafaji, C-465/07, punctul 37 și urm.). Pe de altă parte, modul de redactare și obiectivul dispoziției sugerează că nu ar trebui să se atribuie numărului victimelor o funcție exclusivă, ci acesta ar trebui să fie luat în considerare în mod cumulativ, ca un factor printre alții, pentru a întemeia o apreciere globală a situației. Astfel, pe plan conceptual, victimele deja înregistrate nu sunt o condiție necesară pentru existența unei amenințări, ci doar un indiciu pentru constatarea anumitor fapte. În plus, caracterul preventiv al protecției subsidiare ar fi compromis dacă ar fi necesar să se aștepte mai întâi producerea efectivă a celor mai grave prejudicii pentru acordarea acestei protecții altor persoane civile, în special acelor care numai prin fugă și exil s-au putut sustrage vătămării lor. Dimpotrivă, acest lucru arată că, pentru a stabili pericolozitatea excepțională pentru populația civilă a unui conflict, este necesar să se țină seama de toate criteriile relevante în acest scop.
8. În această privință, trebuie să se țină seama de asemenea de aspecte referitoare la sistem. Ca dispoziție din dreptul Uniunii, articolul 15 litera (c) din Directiva 2011/95/UE trebuie să fie interpretat în mod autonom. În același timp, Curtea de Justiție a Uniunii Europene se asigură că interpretarea pe care trebuie să o dea acestei dispoziții este compatibilă cu articolul 3 din CEDO, inclusiv cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în această privință (Hotărârea Curții de Justiție din 17 februarie 2009, Elgafaji, C-465/07, punctele 28 și 44, cu referire la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, [OR 7], 17 iulie 2008, NA împotriva Regatului Unit, 25904/07, punctele 115-117; referitor la articolul 4 din cartă, a se vedea de asemenea Hotărârea Curții din 15 octombrie 2019, Dorobanțu, C-128/18, punctul 56 și urm.). La rândul său, Curtea Europeană a Drepturilor Omului consideră că articolul 3 din CEDO și articolul 15 litera (c) din Directiva 2011/95/UE oferă o protecție comparabilă. În special, în împrejurările excepționale ale unei situații în care o persoană civilă ar fi expusă unui risc ca urmare a prezenței sale pe teritoriul în cauză, ar putea fi îndeplinite cerințele ambelor dispoziții (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 28 iunie 2011, Sufi și Elmi împotriva Regatului Unit, 8319/07 și 11449/07, punctul 226). Dacă în cazul interpretării autonome a articolului 15 litera (c) din Directiva 2011/95/UE trebuie să se țină seama de faptul că această interpretare este compatibilă cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, acest lucru constituie un argument în favoarea faptului că, în cazul protecției subsidiare, nu se pot, în orice caz, impune condiții mai stricte solicitantului de protecție decât cele aplicabile în temeiul articolului 3 din CEDO. Un alt argument în acest sens este că dreptul derivat al Uniunii Europene trebuie interpretat în conformitate cu dreptul

fundamental al Uniunii Europene, însă articolul 4 din cartă are - potrivit articolului 52 alineatul (3) din cartă - același înțeles și aceeași întindere ca și articolul 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea Curții de Justiție din 19 martie 2019, Jawo, C-163/17, punctele 78 și 91).

9. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a aprecia, în raport cu articolul 3 din CEDO, dacă persoana care solicită protecție ar fi expusă unui risc real („real risk”) în cazul returnării sale, este necesar să fie apreciate circumstanțele speței în ansamblul lor („cumulatively”) [Hotărârea CEDO din 23 august 2016, J.K. și alții împotriva Suediei (CE:ECHR:2016:0823JUD005916612),, punctul 95]. În special în prezentul context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a evaluat intensitatea unui conflict și riscul real care rezultă pentru un civil, de a fi expus, prin simpla sa prezență, unui tratament interzis din cauza violenței generalizate pe baza unei aprecieri globale a diferitor criterii, a căror selecție nu o desemnează drept exhaustivă, dar pe care a considerat-o adecvată pentru soluționarea cauzei, și anume metodele și tacticile de război și propagarea acestora, întinderea geografică a acțiunilor de luptă și, în sfârșit, numărul de morți, răniți și de persoane strămutate (Hotărârea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 28 iunie 2011, Sufi și Elmi împotriva Regatului Unit, 8319/07 și 11449/07, punctul 241 și urm.). **[OR 8]**

2.

10. Prin derogare, potrivit jurisprudenței Curții Supreme germane cu privire la articolul 4 alineatul (1) prima teză și a doua teză punctul 3 din AsyG, care transpune articolul 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE, ipoteza unei amenințări individuale grave presupune în mod necesar, în ceea ce privește persoanele care nu sunt afectate în mod specific ca urmare a unor circumstanțe inerente situației lor personale, o evaluare cantitativă a riscului de a deceda sau de a fi rănit, exprimată în raportul dintre numărul victimelor și totalul populației din zona respectivă. O astfel de evaluare cantitativă este, pe de o parte, considerată drept o condiție formală necesară, în lipsa căreia aprecierea globală a amenințărilor individuale suferite de persoana vizată ar fi eronată: „O apreciere globală este [...] posibilă [...] doar pe baza evaluării cantitative [...]” [Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală) *[omissis]*]. Pe de altă parte, ipoteza unor amenințări individuale presupune ca evaluarea numărului de victime să atingă un anumit prag minim. Bundesverwaltungsgericht [Curtea Administrativă Federală] nu a indicat acest număr. Cu toate acestea, instanța a considerat că o probabilitate de a fi rănit sau ucis de „aproximativ 0,12 % sau 1: 800 pe an” [Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală), Hotărârea din 17 noiembrie 2011, 10 C 13.10, juris, punctul 7] nu îndeplinește în mod clar valoarea minimă necesară. Potrivit jurisprudenței Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală), în cazul unor astfel de valori ale numărului de victime, nu mai sunt necesare alte cercetări cu privire la gradul de pericolozitate, deoarece numărul de victime constatat nu ar întemeia

decât riscul unei vătămări posibile care „este atât de îndepărtată de pragul de probabilitate semnificativ, încât deficiența [și anume, neluarea în considerare a altor împrejurări] nu ar putea, în final, să producă efecte” [Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală), Hotărârea din 17 noiembrie 2011, 10 C 13.10, juris, punctul 23]. Elementele de apreciere constituie, din această perspectivă, simple „considerații de corectare” (Berlit, ZAR 2017, 110 <118>).

11. Pe baza acestor indicații ale Curții Supreme, jurisprudența instanței supreme reține că, în orice caz, în ceea ce privește un risc de 1: 800, „o apreciere globală nu este de natură să modifice în niciun fel lipsa condițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) a doua teză punctul 3 din AsylG” [omissis] . Așadar, cerința unui prag minim cantitativ caracterizează aplicarea articolului 15 litera (c) coroborat cu articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE în cadrul ordinii juridice germane [omissis][**OR 9**] [omissis] [Trimiteri la jurisprudența instanțelor administrative superioare germane]
12. Jurisprudența din alte state europene este foarte eterogenă, întrucât sunt aplicate criterii diferite, iar faptele sunt evaluate în mod divergent. Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) din Austria pune la baza analizei riscurilor o apreciere globală a riscurilor potențiale și se inspiră în acest sens din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [omissis] [Trimiteri la jurisprudență]. Instanțele din Regatul Unit par să confere o importanță semnificativă cercetărilor cantitative. Independent de o posibilă relevanță a criteriilor calitative, numărul victimelor pare să aibă o semnificație exclusivă [omissis] [Trimiteri la jurisprudență] Considerentele de natură cantitativă joacă, de asemenea, un rol important în cadrul unei decizii a Cour Nationale du Droit d’Asile, fiind însă apreciate într-o manieră contrară celei din cadrul jurisprudenței instanțelor menționate anterior. [omissis] [Trimiteri la jurisprudență] Conseil du Contentieux des Etrangers (Consiliul de Contencios pentru Străini) din Belgia evaluează o multitudine de criterii, pe lângă numărul victimelor și persoanelor strămutate, printre altele, natura, numărul și întinderea actelor de luptă, natura conflictului și efectele acestuia asupra populației civile. [omissis] [Trimiteri la jurisprudență] Deși Elveția nu este ținută de Directiva 2011/95/UE, aceasta acordă totuși protecție în cazul unui risc concret ca urmare a unor situații precum războiul, războiul civil și violența generală. Cu ocazia aprecierii în această privință, Schweizerisches Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală din Elveția) are rezerve în privința cifrelor, [**OR 10**] având îndoieli în raport cu fiabilitatea și credibilitatea acestora (a se vedea de asemenea, în această privință, Bundesverfassungsgericht [Curtea Constituțională] din Germania, Ordonanța din 25 aprilie 2018 – 2 BvR 2435/17 [omissis] și ia în considerare, în paralel, o multitudine de alți factori [omissis] [Trimiteri la jurisprudență] În sfârșit, UNHCR este adeptul unei abordări foarte cuprinzătoare, în temeiul căreia trebuie, de asemenea, să se țină seama, printre altele, de efectele indirecte și pe termen lung ale unui conflict, precum și de protecția generală a drepturilor omului (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan [Orientări privind eligibilitatea pentru evaluarea necesităților de protecție internațională a

solicitanților de azil din Afghanistan, 30.08.2018, p. 104). Și în literatura științifică există abordări care încearcă să își întemeieze aprecierea pe o bază largă. Afghanistan

3.

13. Reclamanții sunt civili din provincia Nangarhar. Pe baza audierii reclamanților de către instanța de trimitere în cadrul ședințelor din 28 noiembrie 2019, este de asemenea cert, având în vedere argumentele individuale ale acestora, că aceștia nu beneficiază deja de protecția subsidiară prevăzută la articolul 4 alineatul (1) a doua teză punctul 1 sau punctul 2 din AsylG [articolul 15 literele (a) sau (b) din Directiva 2011/95/UE]. În plus, instanța de trimitere nu a putut să se convingă că reclamanții sunt afectați în mod specific, ca urmare a unor elemente proprii situației lor personale, de violența generalizată care predomină pe teritoriul provinciei în sensul jurisprudenței Curții de Justiție cu privire la articolul 15 litera (c) din Directiva 2011/95/UE (a se vedea Hotărârea Curții din 17 februarie 2009, Elgafaji, C-465/07, punctul 39).
14. Potrivit constatărilor de fapt ale instanței de trimitere cu privire la condițiile generale de securitate din provincia Nangarhar din momentul luării acestei decizii [articolul 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2011/95/UE], în cazul returnării lor în provincia Nangarhar, reclamanții riscă să fie expuși, prin simpla lor prezență, unei amenințări individuale serioase din cauza violenței generalizate ca urmare a conflictului. Aceasta presupune însă ca această ipoteză să nu fie exclusă de numărul determinat cantitativ al victimelor civile deja înregistrate, ci să se întemeieze pe o apreciere globală a tuturor criteriilor relevante. Printre acestea se numără, în special, efectele actelor de conflict indiferent de natura acestora, numărul, gradul de impredictibilitate și răspândirea geografică a acestor acte, precum și numărul important de persoane strămutate **[OR 11]** și de victime civile care rezultă din aceste acte. Concluziile pot fi sintetizate după cum urmează:
15. În conflictul din Afganistan, se confruntă forțele de securitate ale guvernului și agenți nestatali anti-guvernamentali. Forțele celor două părți sunt puternic fragmentate și caracterizate, în grade diferite, de corupție, lupte interne pentru putere, lipsa disciplinei și criminalitate. Acestea sunt strâns legate de populația civilă. Acest lucru este în mod special valabil în ceea ce privește talibanii și așa-numitul „Stat Islamic din provincia Khorasasan” (ISKP), care, în parte, recrutează combatanți străini, dar și bărbați din rândul populației locale. La conflict iau parte însă - de ambele părți - și alte grupări militante, care își au originea pe plan local și care sunt comandate de conducători de trib, lideri războinici locali sau criminali. Prin urmare, combatanții și populația civilă se amestecă într-o mare măsură.
16. Părți largi din provincia Nangarhar nu se află sub controlul efectiv al unei părți la conflict. În special, nici guvernul afgan, nici talibanii nu sunt de natură să asigure stabilitatea. În cadrul provinciei, puterea nu aparține doar talibanilor. Aceasta este de asemenea o fortăreață a ISKP, în plus, în regiune sunt prezente și alte grupări teroriste. Așadar, în Nangarhar, forțele armate ale statului își concentrează

operațiunile împotriva rebelilor, atât operațiuni terestre cât și atacuri aeriene. În ambele cazuri, sunt vizate locurile de retragere ale populației civile, precum și instituțiile civile, în măsura în care rebelii utilizează respectivele locuri. Forțele de stat sunt, așadar, la originea unei părți considerabile a victimelor civile. În special, talibanii - în cazul cărora mai există în mod suplimentar și conflicte interne - și ISKP duc lupte unii împotriva celorlalți chiar în provincia Nangarhar. Forțele de securitate ale statului nu sunt în măsură să protejeze populația civilă.

17. Tocmai pentru acest motiv, condițiile de securitate sunt în Nangarhar foarte volatile, deoarece provincia este de asemenea disputată între rebeli. Aceasta se învecinează cu fostele teritorii tribale din Pakistan (astăzi, Federally Administered Tribal Areas). Peste granița deschisă, combatanții ambelor părți se pot retrage de cealaltă parte, grupările militante primesc astfel întăriri. Condițiile din regiunea de graniță permit contrabanda de mărfuri din și către Pakistan. De asemenea, în provincie este cultivat în proporții masive [OR 12] macul. Nangarhar este regiunea din Afghanistan cu a patra cea mai mare suprafață cultivată, înregistrând în 2017 și 2018 valori record ale producției de opium. Producția de opium este una dintre principalele surse de venituri ale grupărilor anti-guvernamentale din Nangarhar, care pentru acest motiv își dispută între ele regiunea.
18. Rebelii cauzează vătămări numeroase civililor. ISKP răspândește în mod intenționat teroarea în cadrul populației civile, atacând, de exemplu, școli, spitale și instituții caritabile sau religioase. Dar și talibanii generează victime civile. Desigur, aceștia au anunțat că intenționează să nu facă victime din rândul populației civile. Natura și tipul actelor lor de luptă conduc, însă, în mod inevitabil la violență care nu face distincție. Acest lucru este valabil pentru toți rebelii. Aceștia se baricadează în locuințe și utilizează instituții civile pentru scopurile lor, astfel încât și în acele locuri se duc lupte împotriva lor. Obiectivele publice atacate de aceștia se află frecvent în centre urbane. Metodele lor de luptă cauzează prejudicii arbitrare, de exemplu prin amorsarea unor bombe în zone de locuințe, atacarea unor clădiri accesibile publicului sau prin atacuri în cadrul cărora nu se face nicio distincție între combatanți și necombatanți.
19. Această natură a conflictului și acest tip de metode de luptă au condus, până în prezent, în Nangarhar, la consecințe inacceptabile pentru populația civilă. În anul 2018, a fost calculată o medie săptămânală de 12,6 incidente legate de rebeli în contextul conflictului. Și în anul 2019, se înregistrează un nivel ridicat de violență. Intervențiile forțelor armate, atentate, acte de luptă între rebeli și criminalitatea legată de conflict care conduc la victime civile sunt în mod constant la un nivel ridicat. Să amintim doar cu titlu de exemplu: civili decedați în urma atacurilor aeriene ale forțelor armate și în urma unor atentate sinucigașe ale rebelilor (Hisarak și Jalalabad, luna martie); mii de persoane strămutate ca urmare a unor lupte grele între talibani și ISKP (Sherzad și Khogyani, luna aprilie); uciderea dintr-o eroare a unei familii cu șase membri de către forțele armate afgane (Sherzad, luna mai); numeroase victime ca urmare a unui atac sinucigaș la o nuntă (Pachi Aw Agam, luna iulie); zeci de victime civile ca urmare a unei serii de explozii cu ocazia zilei afgane a independenței (pe întreg teritoriul provinciei

Nangarhar, luna august); civili uciși în urma unor atentate cu mașină capcană și a unor atentate sinucigașe (Jalalabad și Mohmand Dara, luna septembrie); aproximativ 70 victime ca urmare a unui atac cu drone eșuat al armatei americane (Khogyani, luna septembrie); în cursul lunii octombrie, au fost detonate mai multe bombe pe întreg teritoriul provinciei, printre altele, un atac asupra moscheii din Haska Meyna **[OR 13]** s-a soldat cu peste 120 de victime civile. În luna septembrie 2019, în provincie au avut loc în 24 din 30 de zile, atacuri militare ale armatei americane, cu un număr cuprins între 1 și 26 de lovituri militare pe zi (în medie, peste șase lovituri pe zi).

20. La un număr de locuitori cuprins între 1,6 și 1,8 milioane, în anul 2018, s-au înregistrat în Nangarhar între 1 517 și 1 815 victime civile (morți și răniți). Acest număr corespunde unui procent din populație cuprins între 0,08 și 0,11 %, respectiv unui raport cuprins între 1:1 190 și 1:880. Cu toate acestea, se înregistrează de asemenea un număr foarte ridicat de persoane strămutate din interiorul țării. O treime din populația provinciei Nangarhar sunt persoane strămutate și persoane repatriate. În 2018, au fost deplasate peste 12 000 de persoane din Nangarhar și peste 11 000 către Nangarhar. Numărul persoanelor care trăiesc în așezări informale este ridicat, la fel sunt costurile suportate de populația civilă pentru satisfacerea necesităților primare. Serviciile de îngrijire medicală, siguranța alimentară și standardele de igienă sunt deficitare. Este probabil că numărul persoanelor strămutate a cunoscut o creștere puternică în cursul anului 2019, în special ca urmare a luptelor dintre rebeli și încercările forțelor de securitate ale statului de a alunga rebelii din părți ale provinciei Nangarhar. Astfel, în luna martie 2019, în urma luptelor din Kunar și Nangarhar, au fost deplasate 21 000 de persoane, dintre care mai mult de jumătate din populația unui district vizat. În luna mai, în urma unor lupte grele între rebeli, în cursul cărora au intervenit și trupe ale statului, în Sherzad și în Khogyani au fost deplasate peste 56 000 de persoane. La începutul lunii august 2019, pe întreg teritoriul Nangarhar au fost deplasate peste 4 000 de persoane. Numai pentru anul 2019 aceste deplasări au vizat până în prezent peste 81 000 de persoane, mai exact aproximativ 5 % din populația provinciei Nangarhar.
21. Reclamanții nu dispun de protecția în interiorul țării (articolul 3e din AsylG, articolul 8 din Directiva 2011/95/UE). Potrivit constatărilor de fapt efectuate de instanța de trimitere, orașele Kabul, Herat și Masar-e Scharif pot fi considerate, în principiu, drept zone în care protecția în interiorul țării poate fi acordată în mod efectiv, în pofida unor dificultăți considerabile pentru părți ale populației civile și a unor condiții de securitate precare. Bărbații adulți capabili de muncă, fără obligații de întreținere, sunt în măsură să își asigure mijloacele minime necesare subzistenței, chiar și în lipsa unei rețele familiale sau sociale. Cu toate acestea, de regulă, nu se poate considera în mod rezonabil că persoanele cu vulnerabilitate ridicată se pot stabili în acel loc *[omissis]* **[OR 14]**- *[omissis]* [Trimiteri la jurisprudența instanțelor germane și a instanțelor din alte state europene]
22. Reclamantul din cadrul [unei] proceduri *[omissis]* este văduv și, în cazul returnării sale în Afghanistan, ar fi singurul responsabil pentru copilul său născut în anul

2015. Familia sa extinsă locuiește exclusiv în Nangarhar, acesta nu dispune de o rețea în Kabul, Herat sau Masar-e Scharif. Acesta ar trebui să se ocupe singur de copil și nu ar putea, în circumstanțele care predomină în Afganistan, să își asigure propria întreținere și, totodată, pe aceea a copilului. Mijloacele minime necesare subzistenței nu ar putea fi asigurate.

- 23 Reclamantul din cadrul [altei] proceduri [omissis] este căsătorit și are cinci copii. Nu este suficient de sigur nici că familia de 7 persoane ar putea găsi o locuință adecvată în cele trei orașe, nici că reclamantul, care de-a lungul întregii vieți s-a aflat sub influența decizională a tatălui său, nu are niciun fel de educație și care lasă în general impresia unei persoane puțin capabilă să facă față împrejurărilor vieții, va putea să asigure întreținerea copiilor săi, a soției sale și a sa proprie, cu o probabilitate suficientă, fără sprijinul și susținerea persoanelor din mediul său familial. Nici mijloacele minime necesare subzistenței nu ar putea fi asigurate.

IV.

- 24 [omissis]

[omissis]

[Aspecte procedurale; semnături]